

Klára J a n e č k o v á

J E Z E R O

r o m á n

Jezero I.

Těžké masivní závěsy zabraňovaly slunci proniknout do rozlehlé kanceláře majitele řetězce vyhlášených horských hotelů. Albert Brecht se zapotácel při chůzi. Bylo právě poledne, když jej jeho sekretářka odvolala z oběda. V jeho kanceláři na něj čekal neodkladný host. Brecht vstoupil do místnosti. Kvůli své chorobě, kterou mu diagnostikovali před několika měsíci, byl bledý. Rakovina slinivky jej pomalu hubila. Došlo k metastázi do dalších orgánů a prognóza přežití byla nulová. Smířil se tím, že za pár měsíců, možná týdnů, zemře. S čím se ovšem nesmířil, byl nápadník jeho dcery, který jej odvolal z oběda. Jak toho drzého chlápka nenáviděl. Již čtyřicet let pracoval s lidmi a měl na ně zvláštní cit. Poznal grázla na sto honů. A Peter Anton grázlem byl. Obskakoval jeho dceru Evu už dva měsíce a nehodlal se jí vzdát. Právě nyní se díval Peterovi do tváře. Mimika napovídala, že je nadměru spokojen s Brechtovým chátrajícím zdravím. „Co chcete, pane Anton,“ pravil Brecht a usadil se do koženého křesla. Za jeho zády se rozprostírala mapa Slovenska. Na ní byly vyznačeny hotely, které Brecht vlastnil. Většina se nacházela v oblasti Vysokých a Nízkých Tater. Brecht byl nadpolovičním akcionářem firmy, která řetězec dvaceti hotelů držela. „Přišel jsem vám vyjasnit mé úmysly týkající se vaší dcery Evy,“ oznámil Peter Anton bez odkladu. Brecht bouchl pěstí do stolu. „Ty mizerný podvodníku. Mou dceru nikdy nedostaneš. Najal jsem si detektiva a ten mi o tobě zjistil pravdu. Má Eva odjížděla do Ameriky jako bezstarostná studentka, když se vrátila, přivezla si tebe, rádoby původem Čechoslováka, který udělal v New Yorku štěstí. Lékaře, vyhlášeného a zkušeného,“ zaburácel Brecht. Vyndal z nedalekého šuplíku zapečetěnou obálku a tu jedním tahem roztrhl. „Zde jsou výsledky detektivova snažení. Že žiješ v Americe, není pochyb. Lékař opravdu jsi, jenže kvůli tvé lajdáckosti jsi zabil pacientku a vyhodili tě. Nyní nemůžeš sehnat místo. Reference, které si každý zájemce o tvou osobu přečte, jsou mizerné. Máš sice krásný dům na Long Islandu, ale ten je umořen hypotékou, kterou neplatíš. Jsou tu i jiné dluhy, jdou do tisíce dolarů. Je mi jasné, proč si chceš vzít Evu! Je to slepice líhnoucí zlatá vejce, ale to já nedovolím!“ Peter Anton se hlasitě zachechtal, dunivě Brechtovi zatleskal.

„Jste vážně dobrý, zjistil jste opravdu téměř vše! Ale není vám to k ničemu. Brzy zemřete a já se postarám o to, abych Evu zbavil tíže dědictví, které po vás dostane.“ Brecht vyskočil na nohy. Vařila se mu krev v žilách. „Nic z Evy nedostanete, jelikož nejste její manžel. Potom, co jí ukážu tato fakta, se s vámi ihned rozejde.“ Peter Anton pomalu přistoupil k Brechtovu stolu. Téměř se dotýkal nosu starého nemocného muže. „Omyl pane, Eva a já jsme se již vzali. Stalo se tak dnes ráno!“ Brecht se chytil za srdce. Peter se vydal k východu, ve dveřích se otočil, oči měl staženy do úzké štěrbiny. „Šťastné umírání, pane. O váš majetek se mile rád postarám.“ Opustil honosnou kancelář i zlomeného majitele.

Čerstvá novomanželka, Eva, ležela na sluníčku a kochala se krásou přírody. Již přes měsíc si užívala líbánky v Keni, kam ji manžel ihned po sňatku odvezl. Eva milovala přírodu, jelikož vyrůstala ve Vysokých Tatrách. Od mala se potulovala okolo ples, stanovala pod vrcholky hor a sledovala život místní fauny i flóry. Vášnivě ráda lezla, což její rodiče děsilo. Eva vzpomněla na matku, která před mnoha lety zemřela. Co ta se nad její horolezeckou kariérou natrápila. Nyní měla Eva ztratit i otce. Svědomí jí vehnalo do mysli skličující pocit viny. Opustila otce, aniž by mu oznámila, že se provdala, odletěla s Peterem do Afriky. Peter jí namluvil, že je to tak lepší. Domů se měli vrátit za šest týdnů. Peter se domníval, že starý pan Brecht oběma během týdnů odpustí a bude mít čas se s celou jejich nečekanou svatbou vyrovnat. Eva mu bláhově věřila. Čím déle však pobývala v Africe, tím více nad tímto nápadem pochybovala. Věděla, že je otec proti sňatku, přesto se vdala. Nemohla si však pomoci. Petera hluboce milovala. Zamílovala se do něj první den, kdy jej uviděla. Bylo to na Columbijské univerzitě v New Yorku, kam byla poslána na krátkou stáž. Peter tam sháněl práci. Univerzita v té době hledala záskok za nemocného lékaře vyučujícího mladé mediky. Vrazili do sebe na chodbě a oba s překvapením zjistili, že pocházejí z Evropy. Eva se protáhla. Keňa byla nádherné místo. Už třetí den se potulovali po pláních parku Masai Mara a sledovali divoká zvířata. Za dva dny je čekal náročný výstup. Peter znal Evinu zálibu ve zdolávání skal. Zaplatil jim výlet na Mount Keňa, druhou nejvyšší horu Afriky. Eva se nemohla dočkat. Náhle pocítila, že ji manžel políbil a propletl své dlaně v její. Milovala ho. Když spolu za pár dnů stoupali na vrchol hory, necítila jen únavu a vyčerpání, ale i nesmírné štěstí.

Ve chvíli kdy manželé Antonovi zdolali horu, Albert Brecht zemřel. Když se onu zprávu Eva dozvěděla, zničeně se schoulila. Právě se vrátili do hlavního města Keni, když Eva volala do otcovy kanceláře, aby se mu za vše omluvila a zjistila, jak moc se na ni zlobí. Sekretářka jí oznámila onu tragickou novinu. Eva se proklínala za to, že nebyla otci poslední dny jeho života nablízku. „To tys mě sem vzal,“ rozkřičela se na manžela. Peter pokrčil obraně rameny. „Věděla jsi, že je otec nemocný a souhlasilas s odletem!“ „Souhlasila jsem, protože jsi stále naléhal. Také jsem se s otcem nechtěla hádat, byl tím nejcennějším, co mi po mamčině smrti zůstalo.“ Peter vzal manželku do náručí a uložil ji do postele. „Nyní jsem já tím nejcennějším, co máš,“ oznámil. Eva souhlasně přitakala. Peterovi se na tváři mihl vítězný úsměv. Jeho žena již neměla jiného příbuzného než jeho osobu. Bylo na čase započít jeho ďábelský plán. Byl čas vrátit se z Afriky domů.

x x x

Jezero II.

Eva Brechtová-Antonová třídila věci nedávno zesnulého otce. Na jednu hromadu dávala nepotřebné krámy, na druhou cenné kousky. Dvě velké plastové bedny byly brzy zaplněny. Eva vstala, přistoupila k oknu. Naskytl se jí pohled na velehory v celé jejich kráse. Dům rodiny Brechtových stál v obci Gerlachov, což byla vyhlídková brána do Vysokých Tater. Eva se neubránila slzám. Plakala nad nedávnou smrtí otce i nad brzkým odchodem ze země. Její manžel, Peter, na ni naléhal, aby opustila Slovensko a odešla s ním do Ameriky. První nechtěla slyšet, ale nakonec se nechala příslibem radostné minulosti na jiném kontinentu uchvátnout. Souhlasila. Zítra měla odletět do New Yorku. Tušila, že celý let probřečí a měla pravdu. Sotva se letoun odlepil od země a vzlétl s úmyslem opustit Evropu, pocítila žal. Manžel jí s účastí stiskl ruku. Přílet do New Yorku byl příjemnější, než čekala. Peter vlastnil americké občanství a ona se díky sňatku s ním vyhnula nepříjemným imigračním úředníkům. Město ji uchvátilo, stejně jako při nedávném studiu. Manhattan pulsoval životem. Peter ji provedl nejznámějšími ulicemi, pozval ji na Broadway a shlédli slavný muzikál Chicago. Poté se vydali na Long Island, do městečka Riverhead, kde byl Evin nový domov. Jeli dlouho po široké dálnici, téměř osamělé. Po dvou hodinách se objevila malá osada s domy stojícími na vysokém srázu. Pod srázem se táhla nazlátlá pláž posázená dřevěnými altány. „Vítej domů,“ usmál se na Evu manžel a ona vstoupila do rozlehlého, mořským vzduchem prosyceného domu. Dvoupatrová vila byla honosně zařízena. Kvůli všudypřítomnému bukovému obložení stropů Evě připomínala rodinný dům na Slovensku. První týdny v novém domově byly klidné. Eva se procházela po pláži, sledovala poletující ptáky a snažila se spřátelit se sousedy. Zjistila, že povětšina obyvatel se zde zdržuje pouze za hezkého počasí či o víkendech. Riverhead bylo spíše rekreační místo, než trvalý domov. Brzy pocítila jaké to je, když Riverhead zeje prázdnotou. V říjnu se většina obyvatel vytratila a vracela se pouze výjimečně. Eva, po čtyřech měsících v Americe pocítila stesk po domově. Rozhodla se oznámit manželovi, že poletí na chvíli domů.

Peter Anton právě telefonoval, když někdo zabušil na jeho ordinaci, kterou řídil v místním městečku. Byla to jediná práce, kterou sehnal. Vydělával tak málo, že si nemohl dovolit platit hypotéku a další neustále se zvyšující dluhy. Byl však své ženě poblíž a mohl ji neustále kontrolovat. „Ty peníze vám do roka vrátím, slibuji,“ oznámil volajícímu a zavěsil. Konečně měl na chvíli vystaráno. Podařilo se mu sehnat finance od velmi bohatého Rusa z Brighton Beach v Brooklynu, který půjčoval na nehorázně vysoký úrok. Nemohl však jinak. Počítal, že do roka bude spravovat Evin majetek, dluhy poté ihned zaplatí i s úroky. Bylo načase započít dlouho připravovaný plán. Bušení na dveře pokračovalo. Musel jít otevřít. Překvapeně hleděl své ženě do tváře. Uvedl ji dál. Eva v jeho ordinaci ještě nikdy nebyla. „Chci se vrátit na Slovensko, alespoň na čas,“ vychrlila ze sebe, jakmile se usadila. Peter měl chuť ji uhodit. Potlačil nával agrese. „Vím, že budu znít jako ufňukaná holka, ale stýská se mi po horách, přátelích. Tady se nudím, nemůžu se realizovat, občas za celý den nepotkám ani živáčka,“ postěžovala si Eva a pohlédla manželovi do tváře. Zdálo se jí, že se mračí, ale v okamžiku jeho tvář zářila nadšením. „Skvělý nápad,“ souhlasil. „Ještě než odjedeš, chci tě vzít na výlet k jezeru. Okolo něho jsou také skály, jen nízké, ale jsou. Třeba si to místo zamiluješ,“

Cesta se zdála být nekonečnou. Peterův džíp skomíravě šlapal do vysokého kopce rozprostírajícího se v samém cípu ostrova Long Island. Minuli staříčkový maják na pobřeží a mířili k jezeru v nedalekém vnitrozemí. Bylo překrásné. Slunce klouzalo po průzračné vodě, odraz vápencových skal se mihotal na hladině. Eva oněměla úžasem. Jezero nebylo velké, proti jiným jezerům bylo přímo nicotné, zato se mohlo pyšnit neuvěřitelnou hloubkou. Několik metrů od břehu dostávalo šedočerný nádech. „Uděláme si zde piknik,“ oznámil Peter a Eva souhlasila. Z vozu vyndali koš plný dobrot. Na zem rozložili deku a pustili se do jídla. „Je to tu mnohem hezčí než v Central Parku v New Yorku, nebo než v těch tvých Tatrách,“ řekl Peter a namířil ukazováček k vodní hladině. „Můžeme se i okoupat,“ Eva se dala do smíchu. „Voda bude asi dost studená. A s tím Central Parkem máš možná pravdu, ovšem mému domovu se jezero nevyrovná. Těším se, až zase polezu na Lomnický štít. Na vrcholu je chata. Tam jsou krásné pikniky, to bys koukal,“ Peter raději mlčel. Věděl, že se jeho žena na Slovensko už nepodívá. Nechal ji plácet, co se zlíbí. Jen jí do termosky

s čajem vhodil prášek na spaní. Když se počala snášet noc, jezero dostalo jiný nádech. Kabát, do kterého se převléklo, působil hrůzostrašně. Chlad vody i skal naháněl Evě obavy. „Jsem unavená, lehnu si na zadní sedadlo a budu spát, až budeš chtít odjet, vzbud' mne, požádala. Peterovi se na tváři objevil úsměv. Počkal, až usnula a poté ji opatrně vyndal z vozu. Přinesl ji co nejbližší k jezeru a uložil na chladnou zem. Tma již zaplavovala okolí. Eva tvrdě spala, krom pár nadávek a stesků se neprobudila. Peter se rozběhl k autu. Noci zde byly velmi chladné. Občas teplota klesala k nule. Peter doufal, že tahle noc odstartuje manželčin pád. „Dobrou noc, miláčku,“ pošeptal směrem k černé hladině jezera. Nasedl do vozu a odjel.

x x x

Jezero III.

Filip Manuel měl krásné hnědočerné oči mandlového tvaru, smyslné rty byly rámovány neparným knírkem, který se pojil s pěstěnými kotletami po stranách. Sotva skončil práci na všudypřítomných vinicích, skočil do staříčkého Fordu a vydal se na východ ostrova, k jezeru. Doma, v Mexiku byl malířem. Poměrně uznávaným, ale bíděně placeným. Proto musel otročit jako dělník na amerických polích. Jednou týdně se Filip vydával k jezeru a u něj maloval. Vyčkával východu slunce, kochal se prvními krůčky nového dne. Tento zážitek věrně vtiskl na plátno. Dnes mu zbývalo dokončit obraz. Mířil do skal, mezi nimiž, jako černá perla, dřímalo nocí ukonejšené jezero. Když dorazil na místo, byla jedna hodina po půlnoci. Venku bylo chladno, vyndal z vozu spací pytel, deku a polštář. Miloval noční oblohu. Pokaždé, když ulehl pod širým nebem, sledoval desítky hvězd. Kolikrát noční nebe již kreslil, ale nikdy se mu nepodařilo do malby dostat pravé kouzlo noci. Filip pomalu zavíral oči, když se nedaleko něj něco pohnulo. Ulekl se, bylo mu známo, že v okolí žádná zvířata nežijí. Lidé říkali, že v jezeru nejsou žádné ryby. Dávná pověst pravila, že se v jezeru utopila mladá indiánská dívka. Byla pronásledována bílými osadníky, před mnoha stoletími. Než by se jednomu z nich podvolila, raději odevzdala svůj život vodě. Od té doby prý nebyly v jezeře ryby. Filip nebyl pověřčivý, ale když se opět ozval hluk, vyskočil na nohy a utíkal k vozu. Rozsvítil světla. Zářivky zachytily břeh jezera. V těsné blízkosti vody ležela postava. Filip si prostřel zrak. Žena, která tam ležela, nebyla ani zdaleka mrtvou indiánkou. Byla to urostlá zlatovlasá dívka spící na chladném kamení. Filip k ní pospíšil. Snažil se ji probudit, ale marně, spala tvrdě. Byla prochládlá. Vzal ji do náručí a uložil ji k sobě do spacáku. Pod hlavu jí vložil drobný polštář. Sám vzal za vděk dekou. Sledoval spící dívku až do svítání. Poté vytáhl z vozu plátno. Rozhodl se, že starý obraz již nedomaluje. Jeho mysl jej pudila k nové tvorbě. Postavil si dřevěný stojánek, vytáhl barvy, upevnil plátno a počal malovat. Jeho zrak se kochal spící kráskou a věrně přenášel skutečnost na bělostné plátno. Maloval jako šílený. Již dlouho neměl tak silnou tvůrčí potřebu. Dívka jej inspirovala. Přes urputnou činnost mu uniklo, že Eva pomalu otevřela oči. Sledovala modravé nebe a

žasla nad tím, kde se nachází. Snažila si vzpomenout na chvíli před usnutím. Byla si jistá, že dřímala u manžela v autě. Usadila se. V teplém spacáku se cítila v bezpečí, nedaleké jezero jí nahánělo hrůzu. Poté si všimla mladého muže. Seděl kus od ní a maloval. Vyděšeně vykřikla. Filip ihned vyskočil a nasadil milý úsměv. „Nebojte se, neublížím vám,“ Eva zmateně pokrčila rameny. „Proč jsem zde?“ Filip nedokázal odpovědět. Popsal Evě, jak ji zde našel, přenechal jí svůj pelech a dával na ni pozor. Eva s díky vstala a přistoupila k muži blíž. Podala Filipovi ruku a představila se. Jejich oči se na dlouhý okamžik střetly. Pár tmavých očí se kochal krásou mladé ženy, pár modrých očí pátravě sledoval muže, který Evě zachránil kůži. Nebýt teplého spacáku, jistě by prochladla a onemocněla. „Nedáte si snídani?“ zeptal se Filip a vytáhl z vozu muffiny. Eva se s chutí do jednoho zakousla. Přemáhala ji zlost. Jak ji zde mohl manžel nechat? Jak ji mohl Peter zapomenout? „Hrozně jste mne polekala,“ přiznal Filip. „K tomuto místo se vztahuje pověst o indiánce, která se utopila v jezeře.“ Eva se dovtípila důsledku jeho strachu a dala se do smíchu. „Myslel jste si, že jsem mrtvola? Příliš sledujete místní filmy,“ Filip uznale pokrčil rameny. „Hlavně nyní příliš sleduji vás,“ vyřkl kompliment. Eva zrudla. Filip se jí líbil, ale nemohla myslet na nic jiného než na svého zrádného muže. „Odkud jste?“ zajímal se Filip. „Z Evropy, ze Slovenska,“ odvětila Eva. „To je panečku dálka. Myslel jsem si, že nejste Američanka. Nejsou totiž tak hezké, nejsou vlastně vůbec hezké,“ zažertoval. „Já jsem z Mexika,“ Eva přitakala. „Můj manžel je lékařem v Riverhead, máme tam dům,“ prozradila. Náhle zpozorněla. Zdálo se jí, že slyší vůz. I Filip se otočil směrem k příjezdové prašné cestě. Eva brzy poznala manželův džíp. Rozběhla se jeho směrem. Peter vystoupil z auta a utíkal manžela vstříc. „Jak jsi jen mohl!“ bušila do něj Eva pěstmi. „Nechal jsi mne tady!“ ječela. Peter ženě pevně stiskl ruce. „Nekřič na mě! To ty sis místo v autě ustlala venku. Netušil jsem to a v domnění, že jsi ve voze, jsem odjel.“ Eva o krok ustoupila. Pokud Peter mluvil pravdu, mohla si za své potíže sama. „Promiň, to jsem netušila. Přisahala bych, že jsem si ustlala v autě,“ Peter mávl rukou. Aniž se podíval na Filipa, popadl ženu za paži a vlekl ji k vozu. Naložil ji dovnitř, rázně zabouchl dveře a nastartoval. Filip sledoval, jak půvabná Evropanka mizí z jeho života. Zůstal mu po ní pouze obraz. Přistoupil k plátnu a pohlédl na něj. Nenamaloval příliš, ale spící dívku ano. Přesně vystihl její tvář, drobný nosík, světlé vlasy. Nyní hodlal domalovat jezero.

Po příjezdu domů, Eva pocítila teplo manželovy náruče. Peter se na ženu vrhl již u dveří. Napustil jim vanu, rozsvítil vonné svíce. Kochal se Eviným nahým tělem. Dlouho se líbali a hladili jeden druhého. Horká voda činila Evě náramně dobře. Užívala si koupel i milování s manželem. Peter byl pozorný a laskavý, neustále jí opakoval, jak ji miluje. Věřila tomu. Laskal její ňadry, laškovně sál vodu z pupíku a dráždivě mazlil ušní lalůčky. Eva rázem zapomněla na nepříjemnou zkušenost. Když se však druhého dne probudila, pocítila důsledky noci u jezera. Měla vysokou horečku a silnou bolest na plicích. Nemohla vstát z postele. Hodlala odletět domů, na Slovensko, ale v takovémto stavu nebyla schopna cesty. Plně se odevzdala do rukou svého manžela.

x x x

Jezero IV.

Eva stonala celých šest týdnů. Dostala zápal plic. Noc u jezera ji silně prochladila. Peter jí nasadil antibiotika a držel ji hezky pod zámek. Najal hospodyni a uklízečku, aby místo manželky pečovaly o dům. Pomalu se blížila doba Vánoc a Eva vzpomínala na Slovensko. I na Long Islandu byl sníh, ovšem ihned tál a často pršelo. Tolik chtěla domů, ale nemohla. Cítila se stále slabá a nemocná. Městečko Riverhead bylo ještě opuštěnější než jiné měsíce. Dokonce i Mexičtí dělníci odletěli domů. Eva se snažila co nejvíce spát. V lednu se již cítila lépe. Peter přišel domů z práce, hospodyně přichystala večeři. Eva všechno snědla a šla si lehnout. Cítila, jak moc má těžká víčka. Spala tvrdě, ani necítila, že se s ní něco děje. Probudil ji chlad a podivná vůně. Otevřela oči. Byla venku, v tenké noční košilce ležela na tvrdém kamení. Pocítila chlad, útočil na ni ze všech stran. Bylo jasně, hvězdy posely nebe, měsíc byl zrovna v úplňku a zářil jako lucerna. Eva tápala, klopýtla k velké skále. V dálce se leskl třpyt hladiny. Vykřikla překvapením. Byla u jezera. Zmateně se rozhlížela kolem sebe. Choulila se do tenké košilky a volala o pomoc. Nikde nikdo nebyl, odpovědi jí byla ozvěna vlastního ustrašeného hlasu. Jezero bylo temné jako smrt. Eva nemohla popadnout dech, jakmile nabrala sil, rozběhla se z dosahu vodní hladiny pryč. Ze skal náhle vystoupila postava. Eva začala křičet. Musela se vrátit k hladině. Postava jí pomalu následovala. Byla to postava ženy, drobné tmavovlasé ženy v dlouhých hnědých šatech. Eva se ploskou nohy dotkla vody. Byla ledová, nemohla jít dále. V jezeře by umrzla. Postava se blížila. Jakmile přistoupila, Eva si mohla povšimnout, že má místo očí bílé bulvy. V panice skočila do jezera. Ledová voda ji brzy připravila o vědomí.

Peter Anton seděl na kožené pohovce, popíjel Martini a povídal si s přáteli, které pozval na drink. Hospodyně přinášela krevetový salát a nádobu s ledem určenou pro šampaňské. Peter se skvěle bavil, potom co jeho žena usnula, personál připravil pohoštění a on si hrál na šarmantního hostitele. Z jeho role jej vytrhl pronikavý křik vycházející z vrchního patra. Hosté ustrnuli hrůzou a očekáváním. Hospodyně se vyděšeně podívala na pána domu. Než stačil Peter něco podniknout, do obývacího pokoje se ze schodů přiřítla Eva. Byla promáčená, tenká látka

noční košilky se přilepila na tělo. Tvář nesla známky šílenství a vyčerpání. Vrhla se manželovi k nohám a naříkala. „Byla tam, byla tam...“ Peter se omluvně podíval na hosty i hospodyni. Vzal manželku do náručí. Přede všemi se jí zeptal: „Kdo tam byl?“ Eva neváhala ani minutu. „Ta indiánka, která se utopila v jezeře. Chtěla mne zabít. Přivedla mne k jezeru, poté mne pronásledovala,“ Hosté v údivu zašuměli. Jeden z nich, psychiatr, přistoupil k Peterovi a konejšivě jej poplácal po zádech. „Kamaráde, tvá žena asi přišla o rozum. To co povídá je výplodem halucinací a bludné projekce, kterou trpí.“ Peter k sobě manželku ochranně přitiskl, poté pohlédl na psychiatra. „V poslední době se chová podivně, hodně spí, něco si mumlá, ale nikdy neměla halucinace,“ „Nemoc může postupovat plíživě, nenápadně. Zítřka se u vás zastavím a promluví si s ní. Napíše jí nějaká antipsychotika, uvidíme, zda se její stav zlepší.“ Po těchto slovech Peter s Evou odkráčel do ložnice. Hospodyně paní domu převlékla a uložila do postele. Peter se vrátil k hostům. Jakmile hosté odjeli, nasedl do vozu a vydal se k jezeru. Mohutná světla džípu ozářila hladinu i boční stěny skal. Peter vystoupil a pátravě sledoval terén. Náhle ji spatřil. Postava dřímala u metr vysokého kamene. Když jej zahlédla, povstala a pospíchala jeho směrem. Peter stál na svém místě, pevný a rozhodnutý dosáhnout svého cíle. Jakmile se postava přiblížila, Peter se začal hlasitě smát. „Gratuluji, vyděsila si ji k smrti, Terezo,“ zvolal Peter pochvalně. „Myslela jsem, že se pro mne už nevrátíš! Čekám tady tři hodiny a je mi fakt zima.“ Nadávala Tereza, v dlaních svírala čočky do očí, které vytvářely efekt mrtvolných očí. Peter vzal dívku do náručí a odnesl ji do vozu. Na zadním sedadle se nacházela teplá deka a svetr, ihned se oblékla. Vůz se pomalu rozjel. Tereza Petera pronikavě sledovala. Byl to jeho plán udělat ze své ženy šílence, převzít nad její osobou právní moc a disponovat s majetkem, který Eva Antonova vlastnila na Slovensku. Tereza pouze plnila rozkazy. Peter ji dnes odpoledne dopravil k jezeru. Krátce po setmění přivezl spící Evu, která se chladem probudila. Tereza ji vyděsila k smrti, Peter manželku opět naložil a převezl ji domů. Tereza musela vyčkat, než se pro ni vrátí. Nyní seděla vedle muže, kterého již několik let milovala. Peter byl pro ni vším. Byla jeho pacientkou v New Yorku, kde míval ordinaci. Začali si spolu poměr a nemohli se od sebe odloučit. Plánovali, že se vezmou, ale Peter se dostal do velkých finančních potíží a proto poblouznil Evu, tehdy mladou naivní bohatou studentku z Evropy

a oženil se s ní. Tereza se nezlobila, hodlala projevit tolik trpělivosti, kolik bylo třeba. Džíp pomalu zamířil do městečka Riverhead. Tereza bydlela v malém hotýlku v blízkosti pláže, který byl nyní takřka opuštěný. Odemkla pokoj a vpustila Petera dál. Tyčil se nad ní v celé své výšce a usmíval se. Tereza si stoupla na špičky, neboť byla velmi malá, její snědá pleť, drobná postava a husté černé vlasy prozrazovaly hispánský původ. Peter drobnou dívku políbil a něžně ji uložil na postel. Nebránila se. Vrněla blahem, když ji svlékl a jazykem chutnal její tělo. Brzy do ní pronikl a ona zaúpěla rozkoší. Byli jedno tělo a jedna duše. Peter Terezu hluboce miloval a ani na okamžik nepomyslel na to, že by ji opustil. Nerad se nad ránem vracel domů k ženě, neboť jeho jedinou ač ne legální ženou byla Tereza, a to již dlouho, jak v dobrém tak i ve zlém.

x x x

Jezero V.

Do městečka Riverhead přišlo léto, slunce vystoupalo na oblohu a spalovalo půdu pod sebou. Dlouhé zlatavé pláže Long Islandu se plnily lidmi, pobřeží bylo poseto motorovými čluny a vodními skútry. Filip Manuel marně sháněl již několik týdnů práci. Do USA dorazila krize. Restaurace se zavíraly, drahé obchody na Manhattanu byly k pronájmu za směšné peníze. Lidé šetřili a sami brali práci, která dříve náležela Mexičanům. Filip nebyl schopen uživit se. Již několik dnů mu v hlavě klíčila myšlenka týkající se krásné ženy, kterou před šesti měsíci našel u jezera. Dobře si vzpomínal na její slova o manželovi, který pracuje coby lékař v Riverhead. V Riverhead byl pouze jeden lékař, pokud mu bylo známo. Neváhal a vydal se za ním. Hodlal požádat o práci. Spoléhal na to, že Evin manžel se bude cítit zavázán. Měl pravdu, Peter Anton jej ochotně přijal a nabídl mu místo zahradníka ve svém domě. Krom péče o rostliny se měl Filip starat o rozlehlou pláž. Filip jásal. Nevěděl, z čeho má mít větší radost, zda z práce či z dalšího setkání s krásnou Evou. Pohled na Evu, trůnící na soukromé pláži jej nemile překvapil. Ženu, kterou si pamatoval, nemohl poznat. Velmi se změnila. Pohubla, měla vyhaslý pohled, bledou pleť, chvěla se zimou, ač bylo venku dobrých třicet stupňů. Co nejvíce mladíka zarazilo, bylo, že jej vůbec nepoznávala. Hospodyně přinášející Evě šťávu z vymačkaných pomerančů smutně pokrčila rameny. „S paní Evou je to špatné,“ Filip si k Evě klekl a chytil ji za ruku. „Co se s ní stalo?“ zeptal se. Hospodyně se dala do vyprávění. „Trpí duševní chorobou. Téměř každý týden se jí zdá o mrtvé indiánce z jezera, vidá ji před sebou, křičí a šílí z těchto představ. Dochází za ní pravidelně psychiatr a dává jí léky.“ Hospodyně se k Filipovi naklonila a zašeptala. „Léky jí nedělají dobře. Je po nich mimo, otupělá, chřadne. Pan Anton již požádal, aby byla paní Eva zbavena svéprávnosti. Myslím si, že je to chyba. Paní Eva potřebují lásku, péči a trpělivost. Poté bude zase zdravá,“ Filip sledoval, jak hospodyně odchází. Její slova mu po celý den duněla v hlavě. Hospodyně Evu před západem slunce zavedla do domu. Filip jí pomáhal. Eva byla lehká jako pírkó. „Kdy se vrátí pan Anton?“ zajímal se Filip. Hospodyně mávla rukou. „Ten se nevrátí. Chodí sem jen občas, jednou či dvakrát týdně. Co je paní šílená, nemá o ni zájem.“ Filip překvapením vyjekl. Hospodyně měla pravdu. Během měsíce, který ve vile Antonových strávil, zjistil, že pán domu pobývá jen zřídka. Filipovi neuniklo, že ve dnech, které je Peter Anton doma má paní Eva v noci záchvaty šílenství.

Tereza ležela u hotelového bazénu a slunila se. Popíjela drink a laškovala s číšníkem, když k jejímu lehátku přistoupil Peter. Objal ji a políbil. V rukou tiskl bílé lejtstro. Vesele s ním zamával nad hlavou. „A jsme u cíle, miláčku,“ Tereza vyskočila a popadla kus papíru. Nemohla uvěřit svým očím. Dle dokumentu byla Eva Antonova zbavena svéprávnosti. Tereza vyjekla radostí a skočila milenci do náručí. Divoce se políbili. Vášně, kterou k sobě cítili, museli uhasit. Odebrali se do pokoje a milovali se celé odpoledne, až vedle sebe znavení usnuli.

Filip Manuel nemohl uvěřit vlastním uším, když jim pan Peter Anton sdělil onu novinu. Paní Eva byla oficiálně duševně chorá. V říjnu měla být umístěna do ústavu. Hospodyně měla slzy v očích, Filip běsnil. Něco se mu nezdálo. Rozhodl se, že Evu ochrání. Měl na svůj plán necelé tři měsíce. První se hodlal zbavit léků, které Eva brala. Jakmile odjela hospodyně nakoupit, vyměnil léky v lahvičce za obyčejné vitamíny mající podobný tvar. Následně do Eviny ložnice umístil malou kameru, dobře ukrytou v tužce, kterou pokoutní prodejci prodávali pod názvem Bond Pen, což bylo příhodné označení. Kameru hodlal zapnout v noci, kdy bude pán domu přítomen. Pán domu se však dva týdny neukázal a Evě se během těchto dnů značně ulevilo. Neměla ani jeden záchvat šílenství. Po vysazení léků se jí rozjasnila mysl. S překvapením k Filipovi jednoho dne natáhla ruce a objala ho. „Tak ráda tě zase vidím,“ Filip byl dojat. Modré oči byly opět jasné a veselé. Vzal Evu na pláž a usadili se vedle sebe do písku. Slunce hřálo, moře se před nimi lesklo jako drahokam. Vzduch omamně voněl a bělostní ptáci kroužili nad kameny, každou chvíli si na nich hověli. Dlouhé hodiny si povídali. Činili tak několik dnů, než se objevil Peter Anton. Byl překvapen manželčíným stavem. Rozhodl se, že Evu opět potrápí. Sotva usnula, naložil ji do auta a odvezl k jezeru. Filip bedlivě číhal. Vkradl se do ložnice, krátce po tom, co Eva zmizela. Kamera v tužce mu podala důkaz o tom, že Evu odvezl Peter Anton. Neváhal, nastartoval staříčkový vůz a vydal se k jezeru. Kde jinde měl Evu hledat, než tam. Zaparkoval kilometr od jezera a šel úzkými proláclinami ve skalách. Tuto cestu nikdo neznal, pouze on, neboť zde často maloval skály. Když dorazil na místo, spatřil Evu ležící na břehu. Jakmile se probudila, ze skal v blízkosti jezera vystoupila postava. Filip se jí sám polekal. Eva vykřikla a snažila se utéci. Postava ji však strhla do vody a chvíli ji topila. Eva naříkala a kašlala. Boj o život trval jen chvíli. Postava se vzdálila a odešla zpět do skal. Filip vystartoval ze své

skrýše. Popadl vyděšenou Evu do náručí a odnesl ji do vozu. Poté se na místo vrátil. Spatřil běsnícího Petera Antona a mrvou indiánku, živou jako nikdy dříve, jak pobíhají kolem jezera a hledají Evu. „Tak takhle to je! Eva není šílená, to její manžel ji trápí,“ pomyslel si Filip, a vrátil se do vozu. Uložil Evu na zadním sedadle. Hladil její mokré vlasy a něžně ji líbal na čele. Zamiloval se do ní a nemohl ji nechat zničit, i kdyby měl Petera Antona zabít.

x x x

Jezero VI.

Vysoké skály se neuspořádaně tyčily podél celého východního pobřeží. Noc je uvěznila do černošedého pláště. Znat byly pouze jejich obrysy. Auto zaparkované pod skalami bylo takřka neviditelné. Filip Manuel sedící ve voze se nemohl vzpamatovat z hrozného zážitku. Bylo mu jasné, že Peter Anton dohnal svou ženu k šílenství podvodem. Proč to jen udělal? Odpověď mu podala Eva, která se během hodiny uklidnila a byla schopna logicky uvažovat. Potom co jí Filip pověděl o falešné indiánce a Peterově zradě pochopila, proč se s ní děly tak podivné věci. „Manžel chce získat mé peníze,“ prozradila. Filip semkl rty. „Vlastním ve své zemi několik hotelů a domů. Jsem bohatá. Peter chce můj majetek pro sebe. Vlastně jej již má. Jsem nesvéprávná, nyní nemám žádnou právní moc rozhodovat,“ pokrčila zoufale rameny. Filip pohladil Evu po vlasech, měla je stále mokré, avšak jemné a voňavé. „Pomůžu ti získat zpět svobodu i pověst. Jen musíš před manželem i nadále hrát pomatenou bytost. Když on měl svůj scénář, my budeme mít obdobný,“ Eva pohlédla Filipovi do očí. „Proč to děláš, Filipe?“ zašeptala. Filip pocítil její horký dech na svém krku. „Protože tě miluji,“ vyklouzlo mu z úst. Eva překvapením zamrkala. „Vždyť mne ani neznáš!“ protestovala. Filip se něžně usmál. „Omyl, znám tě. Mám tvůj obrázek, který jsem namalovat stále u sebe. Znam každý záhyb tvé tváře, každý pramínek tvých vlasů. Znam tvé oči, z paměti bych vtiskl na plátno tvé rty i nosík. Když jsi na pláži, hrozně ti to sluší. Slunce ti barví pleť do měděna a vytváří ti na lících roztomilé pihy,“ Eva zrudla. Filip uchopil její bradu do svých dlaní a přitáhl ženu blíž k sobě. Začal ji líbat. První jen ochutnával její sladké rty. Poté jazykem pronikl do úst. Eva zvrátila hlavu dozadu. Mokrá látka košilky se přilepila na holé tělo. Byla takřka průsvitná. Do noci zářila Evina bílá kůže, pevné bradavky se vzrušením vzdouvaly. Filip košilku svlékl. Polaskal Evě krk a něžně ji uložil na sedadlo. Sám odložil oděv a ulehl Evě do klína. Cítil její horkost. Eva se k němu více přimkla. Zjistila, že je Filip připraven do ní vstoupit. Přijala ho s očekáváním a vášní. Jak dlouho se již nemilovala. Poslední měsíce živořila jako zvíře v kleci. Nyní chtěla opět žít. Užívala si každý okamžik milování. Vdechovala vůni Filipova těla. Líbala jeho ramena, hladila mu záda, prsty zaplétala do jeho černých vlasů. Po milování si dlouho leželi v náručí. Eva vstala jako první a oblékla si košilku. Filip ji následoval. „Co mám činit teď?“ zeptala se bázně. „Musíš se tam vrátit. Ulehní několik metrů od jezera a předstírej, že spíš. Manžel tě bude jistě za světla opět hledat. Poté tě naloží a odveze domů. Doma musíš vyprávět, že jsi měla opět halucinaci a

předstírej šílenství. Jakmile muž odjede pryč, jdi na pláž. Přijdu tam za tebou. Před hospodyní se chovej jako omámená. Nesmí mít podezření, že víš o manželově podvodu. Mohla by mu něco říci!" Eva Filipa poslechla. Vrátila se k jezeru, ulehla a vyčkávala. Jakmile se rozednilo, Peter byl zpět. „Ach, tady jsi. Přehledl jsem tě v té tmě," zabručel, když manželku zvedal ze země. Hodil ji do kufru a uháněl domů. Tam ji uložil do postele. Eva po chvíli předstírala záchvat šílenství. V domě vznikl okamžitý zmatek. Hospodyně uvařila bylinný čaj, podala léky. Peter držel ženu za ruku a konejšivě ji hladil. Jakmile odešel, padla Eva na polštář a dala se do pláče. Manželova zrada ji bolela. Kvůli Peterovi podrazila vlastního otce, vzdala se svého domova. Jenže Peter chtěl víc, chtěl její majetek, možná i její život. Evě se zdálo, že slzy neberou konce. Láska, kterou k manželovi cítila, přešla v nenávist. Když přemohla žal, vydala se na pláž. Všimla si, že hospodyně ji bedlivě sleduje. Každou chvíli se vyptávala na její pocity a zdraví. Eva předstírala malátnost, usadila se na lehátko a sledovala moře. Filip se k ní brzy přiblížil. Obdařila ho úsměvem. Byl jediný, komu mohla důvěřovat. „Hospodyně odjela nakoupit." Sdělil a pomohl Evě vstát. „Co si tak zaplavat?" šibalsky zamrkal. Eva radostně přitakala. Voda byla i v srpnu poměrně chladná, ač osvěžující. Milenci pro sebe měli celičkou pláž. Chvíli plavali, poté laškovali v písku, honili se okolo břehu a zasypávali svá těla hrstmi písku. Eva ležela na zádech. Polovina těla dřímala ve vyhřátém písku, druhou polovinu šimralo moře a nezbedné vlny. Filip přinesl drink a dlouze se na Evu zadíval. Zdálo se mu, že ženinu tvář halí chmury. „Copak?" zamrkal. „Hospodyně se brzy vrátí. Budeš se muset věnovat kytkám a já předstírat nemoc," pokrčila Eva zklamaně rameny. Filip se i s vrchovatou sklenicí lahodné Piña Colady nad Evou napřímil a laškovně nádobu obrátil. Vonící nápoj klouzal vzduchem, dopadal na Evino ploché břicho. „Co to děláš?" vyhrkla. Filip poklekl, jazyk smyslně vystrčil z úst. „Než se hospodyně vrátí, ukážu ti, jak pijí Piña Coladu Mexičané," zachechtal se a začal Evě sát tekutinu z pupíku. Žena se tetelila blahem. Horké slunce dopadalo na její pokožku a krásně ji hladilo. Filipova ústa dodávala letnímu dni neobyčejné kouzlo. Filip brzy vypil všechn drink a jazykem zamířil k Evině šíji. Eva vnořila dlaně do horkého písku a zavřela oči. Netušila jak může být milování na pláži příjemné. Vychutnávala si Filipův každický pohyb a dotek. Mladík jí poté pomohl na nohy. Eva byla celá rozechvělá rozkoší. Filip svou milenkou usadil do lehátka právě včas. Hospodyně se vrátila. Slyšel její kroky dunící po

nedalekém dřevěném schodišti. Naposledy Evu políbil. „Miluji tě,“ pošeptal a zatahal ji za nosík. Eva se blaženě usmála. Věděla, že se do Filipa časem také zamiluje. Sledovala, jak odchází. Jeho svalnaté tělo pokryté drobnými krůpějemi mořské vody patřilo jen a jen jí.

x x x

Jezero VII.

Peter Anton se pyšně procházel po Bratislavě a kupoval Tereze všechny malichernosti, které si přála. Brzy měli ruce plné luxusních papírových tašek zaplněných parfémů, šperky a značkovým oblečením. Tereza zářila nadšením. Měsíce čekání se vyplatily. Její Peter byl nyní boháč. Uměla mu lichotit a dávala bedlivý pozor, aby se nezakoukal do jiné ženy. Společně se usadili do útulné sklepní restaurace, jejíž zdi byly obloženy kameny, a Peter Tereze poručil speciality slovenské kuchyně. Žena si vychutnávala svůj první výlet v Evropě. „Zítřka odletím do Popradu,“ oznámil Peter po jídle. „Můžu s tebou?“ zeptala se Tereza, ač tušila, že její žádost bude zamítnuta. Peter rázně pozvedl pravý ukazováček a pohrozil jí. „Ať tě ani nenapadne se v okolí Popradu vyskytovat! Mám důležitou schůzku se správcem Evina majetku. Je to prohnaný právník. Kdyby si všiml, že mám dámský doprovod, mohl by mne podezřívát z podvodu, kterého jsem se na Evě dopustil. Nikdo nesmí mít podezření. Zdržím se v Popradu týden, vše vyřídím a vrátím se pro tebe,“ Tereza vykouzila provokativní úsměv. „A co když se tady budu nudit?“ Peter ji štípl do tváře. Z peněženky vyndal kreditní kartu. „Vezmi si ji, bude ti dělat společnost a vždy ti připomene, kdo je tvým pánem,“ zažertoval. Tereze neuniklo, jak žádostivě ji sleduje. Rukou hrábla do jedné z mnoha tašek a vyndala svůdné zeleno černé prádélko. Podala ho Peterovi se slovy: „Vezmi si ho sebou, připomene ti, kdo je tvou paní,“ Zula si střevíc a holou nožkou se pod stolem dotknula Peterova rozkroku. Muž překvapením vykřikl. „Ty jsi ale drzá potvůrka! Koukám, jak se ti v Evropě zapalují lýtka,“ Tereza se laškovně natřásla. Peter rychle zaplatil útratu. Tušil, že dnešní noc bude velmi divoká.

„Tento hotel chci prodat,“ ukázal Peter Anton prstem na pětipatrovou, nedávno zrenovovanou budovu stojící v blízkosti Štrbského Plesa ve Vysokých Tatrách. Právník, který jej již čtvrtý den doprovázel a sepisoval s ním majetek, který Peter Anton nyní spravoval, se zarazil. „Jste si tím jist? Co by na vaše rozhodnutí pověděla paní Eva? Tento hotel byl oblíbeným místem jejího zesnulého otce.“ Peter vztekle zamáchal rukama. „Co je mi po tom! Starý Brecht je mrtvý a jeho dcera zešílela!“ Právník překvapen hrubou odpovědí se stáhl. Přislíbil, že začne shánět kupce. Peter, spokojen výsledkem návštěvy se vrátil do Bratislavy.

Filip popadl štětec a počal malovat. Zachytil každou siluetu Evina nahého těla bořícího se do bělostného prostěradla. Eva se zdráhavě zakryla blízkým polštářem. „Stydím se,“ přiznala

škádlivě. Filip odhodil štětec stranou, jedním skokem byl u ní. Povalil ji na postel, vytrhl jí polštář z dlaní a zlehka jej položil na její tvář. Eva se bránila, škrábala a kopala nohama. Brzy se jí podařilo polštář odstranit. Filip jí pohlédl do očí. „Nemusíš se stydět, znám tvé nahé tělo z paměti, vždyť jej vídám denně,“ Eva zašermovala rukama. „Vídáš, ale ještě jsi ho nekreslil.“ Filip dostal nápad. „Má drahá, hlavně jsem tvé tělo ještě nepokreslil,“ zachechtal se. Popadl barvy, štětec a začal vytvářet na Evině kůži různé ornamenty. Brzy jej k sobě stáhla a počala líbat. Zaplavil je chtíč. Filip se svlékl a usadil Evu na svůj připravený klín. Žena se začala divoce pohybovat. Brzy Filipovi vklouzla po dosaženém vyvrcholení do náručí. Pohlédli jeden na druhého a dali se do smíchu. Jejich těla byla poseta různými odstíny barev. „Vypadáme jako indiáni před válečnou výpravou,“ Eva vstala jako první a šla se umýt, Filip ji následoval. Ve sprše si znovu vychutnal její útlé tělo. Když vycházeli z koupelny, zaslechli hluk. „Hospodyně se asi vrátila,“ vyhrkla Eva. Filip jí zacpal ústa. „To nebude hospodyně, odjela teprve přede dvěma hodinami a cesta do New Yorku a zpět jí zabere nejméně pět hodin.“ Pošeptal. Eva vyděšeně vytřeštila oči. Filip nemeškal, popadl oblečení a vyběhl na nedaleký balkon. Tam se uschoval pod záclonou popínavých květin, které se v několika řadách táhly z balkónu do přízemí. Eva si oblékla župan. Kroky se přibližovaly. Všimla si, že Filip zde zapomněl plátno, stojan a barvy. Nestačila jej již schovat, rychle popadla barvy, usedla za plátno a začala kreslit nesouměrné čáry. Peter Anton vstoupil do ložnice. Něco se mu nezdálo. Jeho žena malovala obraz. Spíše tedy čárala a hyzdila papír. Asi se již doopravdy zbláznila, pomyslel si. Náhle jeho zrak spočinul na zamazané posteli. „Ty maluješ i v lůžku?“ zeptal se nechápavě. Eva manžela pozdravila a začala se chlubit tvůrčí činností. „Malování je jistě vhodná terapie,“ prohodil Peter a popadl ženu za rámě. Usadil ji u toaletního stolku. Nešlo mu na mysl, že je tak čilá. Po lécích byla vždy jako loutka, nebyla schopna ani jíst, natož malovat. „Jíš léky?“ zeptal se. Eva poslušně přitakala. „Nedal ti psychiatr nějaké jiné?“ Eva zatřepala hlavou. „No, zavolám mu a zeptám se ho sám, ale nyní s tebou musím mluvit. Prodávám hotel na Štrbském Plese. Z peněz které dostanu, ti zaplatím kvalitní léčebnu v Bostonu.“ Eva nemohla uvěřit svým uším. Vjela do ní zlost. „Jak můžeš prodat můj hotel! Jak se opovažuješ?“ slova, která jí vzápětí mrzela, nemohla vzít již zpět. Měla předstírat duševní chorobu, a tak neopatrně se projevila. Peter se zarazil. Eva se změnila za poslední měsíc. Byl natolik zabrán

do vztahu s Terezou a spravování majetku, že si toho nevšiml. Popadl Evu za ramena a pevně s ní zatřásl. Vyjekla bolestí. „Připrav se, již brzy pojeděš do blázince v Bostonu a zůstaneš tam až do smrti!“

x x x

Jezero VIII.

Slunce vystoupalo k nebi a počalo hřát. Srpnový den nemohl být krásnější. Nebe bez mráček mělo azurovou barvu, moře zvalo do své náruče, omamně vonělo a voda se pod paprsky zlatavě leskla. Davy lidí proudili na pláž. Byla mezi nimi i Eva s Filipem. Velmi riskovali, když se rozhodli strávit spolu celičký den. Eva potřebovala změnit prostředí. Co se manžel vrátil, měla z něj strach. Bedlivě ji sledoval, opakovaně jí vyhrožoval blázcem. Když na den odjel do New Yorku, Eva požádala Filipa o laskavost a společně odjeli. Ruku v ruce došli na veřejnou pláž vzdálenou dvacet kilometrů od Evina domu. Roztáhli si deku, ulehli vedle sebe a šťastní, že spolu stráví dobrých sedm hodin, se uvolnili. Povíдали si, koupali se v moři. V poledne zakoupili v místní restauraci piknikový koš a pochutnávali si na hamburgerech přímo na dece. Eva zářila štěstím. Filip ji pohladil po tváři. Miloval ji, každý den víc. Litoval, že není bohatý, nemá vysokou školu ani vlivné přátele. Mohl by tak Evě snáze pomoci. Stejně jako Eva se obával, že ji Peter Anton pošle do Bostonu a on ji již nikdy nespatrií. Bláznec v Bostonu byl pověstný tvrdým režimem a nulovou návratností mezi zdravé jedince. Den se pomalu chýlil ke konci, když Eva s Filipem zjistili, že pláž zeje prázdnotou. Všichni již odešli. Eva smutně pokrčila rameny. „Je čas vrátit se do mého vězení,“ Filip raději mlčel, netušil co říci. Jediné co tušil, byl fakt, že doma je čekají potíže. Eva ráno jednoduše utekla. Hospodyně ji jistě hledala celé hodiny. Možná volala i panu Antonovi. „Povím, že jsem se ztratila a ty jsi mne našel,“ rozhodla Eva cestou zpátky. „Dobrý nápad,“ přitakal Filip. „Byl jsem se svou přítelkyní na pláži za Riverhead a tys tam zmateně pobíhala. Naložil jsem tě a přivezl domů.“ Jak se dohodli, učinili. Společně vstoupila do Evina domu. Překvapením ustrnuli. Hospodyně jednala rázněji, než se Filip domníval. Zavolala totiž policii. Strážníci v uniformě právě sepisovali protokol. Peter Anton byl vzteky bez sebe. Když Evu spatřil, měl chuť ji uhodit. Musel se však ovládat. Poděkoval policii za pomoc, poté se obrátil na Filipa. Slíbil mu odměnu za jeho čin. Filip opouštěje dům, procházel kolem Evy, se k ní nenápadně naklonil. „Dnes v noci tě opět odveze k jezeru, buď na to připravena a vydrž. Mám zítra volno, ale pozítří přijdu a budu s tebou. Jen vydrž, miláčku,“ Evě se pod Filipovými slovy podlomila kolena. Měla strach. Venku se již snášela tma a ona nechtěla zůstat pouze s manželem sama. Když hospodyně i zahradník opustili dům. Peter Anton na manželku ošklivě udeřil. „Ty hloupá káčo! To bylo naposled, co jsi utekla. Ještě týden tě budu mít na krku, poté tě naložím do auta a

zavezu do Bostonu. Už je to tak ujednáno." Eva pocítila slzy. Týden byla krátká doba. Nechápala, jak se jí podaří uniknout své zkáze. Peter manželku uložil do postele. Eva zavřela víčka, předstírala spánek. Krátce po půlnoci ji Peter vzal do náručí a přenesl do vozu. Jeli desítky minut, než zastavili. Eva věděla, kde se nacházejí. Peter ji vyložil u jezera a rychle odkráčel do vozu. Na chvíli odjel. Eva otevřela oči. Postavila se a sledovala, ze které strany se přiblíží postava. Dnes se nemínila dát topit, být ani vyděsit. Hodlala se bránit. Jakmile postavu spatřila, popadla velký kámen a schovala jej za záda. Mrtvá indiánka kráčela Evě vstříc. Těsně před Evou pozvedla ruce a natáhla je. Eva neváhala, praštila postavu do hlavy. Indiánka vykřikla a upadla. Neztratila však vědomí. Eva postavu popadla za vlasy a táhla ji do vody. Strčila ženě hlavu pod vodu. Netušila, kde se v ní vzala taková síla, ale vyvlekla postavu ven, popadla další kámen a rozpráhla se. Díky zářícímu měsíci mohla spatřit krvácející obličej plačící drobné dívky. Tereza si z očí vyndala kontaktní čočky a utírala si krev z čela. „Kdo jsi?“ ječela Eva jako pomnutá. Tereza odmítala promluvit. Eva se rozpráhla k úderu. Tereza ji slovy zadržela. „Jsem milenka tvého muže,“ vyhrkla. Evu pravda zbolela. Ač věděla, že je Peter Anton ničema, každá další ničemnost ji ranila. „Proč si hraješ na mrtvou indiánku?“ zeptala se Eva Terezy. „Peter si to přál. Chtěl, aby ses zbláznila, a on získal peníze,“ přiznala Tereza vyděšeným hlasem. Eva pocítila v očích slzy. „Ty ale nejsi šílená. Jsi chytrá, když jsi mne odhalila,“ vykoktala Tereza. Eva měla chuť rozbít ženě hlavu, ale nedokázala to. Místo toho jí poručila se svléci. Vzala Tereze oblečení a zahnala ji do skal. Sama vyčkávala příjezdu manžela. Měla plán. Strachy byla bez sebe, když se Peter objevil a zaparkoval vůz nedaleko jezera. Rozsvítil dálková světla, aby lépe viděl. Nikoho nespatriil. Vylezl ven z vozu. Náhle se vynořila Tereza. Byla nahá, ošklivě krvácela z hlavy. Rozběhl se jí vstříc. Než stačila Tereza Petera varovat, Eva vyběhla ze svého úkrytu. Naskočila do Peterova vozu, zabouchla dveře, nastartovala. Nebyla zvyklá na automatickou převodovku a tak měla značné potíže zařadit zpátečku a vycouvat. Peter si přestal Terezy všimát, zaútočil na manželku. Popadl kámen a rozbil s ním čelní sklo. Eva vykřikla. „Zastav, Evo!“ ječel Peter, skočil na přední kapotu. Drápal se dírou do vozu. Eva ve voze rozsvítila zářivku. Slabé nažloutlé světlo ozářilo prostor. Na řadící páce spatřila písmeno R, které zařadila. Vůz začal couvat. Peter se musel pevně chytit. Následně umístila páku do polohy označené písmenem D. Vůz vyrazil kupředu jako šíp.

Peter zabalancoval a spadl na zem. Rozběhl se, ale dohnat vůz neměl šanci. Eva mu zmizela z dosahu. „Najdu si tě, to mi věř!“ hrozil za ní. Poté pocítil něžný polibek na líci. Jeho oddaná Tereza se k němu přitiskla a objala ho. „Najdeme ji spolu a zabijeme ji,“ pronesla nenávistně.

x x x

Jezero IX.

Stříbrný džíp si razil cestu kupředu. Jako ještěrka zdolával křivolaké zatačky a sjížděl ze skal obklopujících jezero do údolí. Eva sedící v něm se chvěla hrůzou a zmatkem. Stěží zvládala řízení. Jediné, co si uvědomovala, byl silný pud sebezáchovy. Musela od manžela pryč, jinak ji zničí. Přijela do domu v Riverhead a vběhla do patra. Do tašky sbalila pár svršků, ze sejfy vzala pas. Ten byl pro ni maximálně důležitý. Poté opět nasedla do vozu a odjela k nejbližší telefonní budce ve městě. Vytočila Filipovo číslo. Jeho mobil dlouho zvonil, než se mladík ozval. Do hodiny Filip za Evou přijel. Džíp odstavili na veřejné pláži a odjeli k Filipovi domů. Filip bydlel ještě se dvěma Mexičany v zatuchlém bytě za městem. Eva se vyčerpaně usadila na mladíkově posteli. Filip ji s obavami sledoval. „Máš na noční košilce krev,“ ukázal na rudé skvrny. „To je krev domnělé indiánky.“ Vysvětlila Eva a pověděla Filipovi, co se stalo. „Musíš pryč, jinak tě manžel najde a zavře tě do konce života,“ pronesl Filip v obavách a Evu objal. „Mám pas,“ oznámila Eva, ale Filip ji umlčel. „Peter Anton tě nahlásí na policii. Využije tvého útěku, aby tě nadobro zničil. Budou tě hledat na letištích pod tvým současným jménem. Musím ti opatřit jiný pas. Odletíš do Mexika a odtud již na svůj starý pas a své pravé jméno odcestuješ do Evropy,“ Eva nasucho polkla. „Jsi schopen zajistit falešný pas?“ Filip se šibalsky usmál. Do týdne byl falešný pas na světě. Eva Filipa s láskou objala. Překvapením vyjekla, když zjistila, že má s Filipem stejné příjmení. „Poletím s tebou,“ vysvětlil Filip. „Bude to vypadat, že se jako manželé vracíme z dovolené v USA do Mexika.“ Eva se laškovně zasmála. „Jsem tvou ženou dle papírů, a tak si můžeme užívat manželských povinností,“ Filip byl rád, že se Evě vrátil smysl pro humor. Raději jí neřekl, jak pan Anton vyvádí. Policie pročesávala okolí i letiště. Nechtěl ji děsit.

Peter Anton zuřivě mrštil mobilním telefonem proti zdi. To, co se právě dozvěděl, mu vzalo dech. Police, která hledala Evu, měla novou stopu. Dle policejních kamer rozmístěných po celém Riverhead byla Eva Antonova spatřena, jak nasedá do vozu u telefonní budky s jistým Filipem Manuelem, dělníkem z Mexika. Peter běsnil. Jeho vlastní zahradník jej zradil a pomohl Evě utéci. Policie již jela do Filipova bytu udělat prohlídku a vyslechnout ho. Peter doufal, že do večera bude manželka pod zámkem.

Letiště bylo narváno k prasknutí. Hučelo v něm jako v úlu. Filip s Evou se prodírali davem k přepážce společnosti

Continental Airlines. Když podávali své pasy, Filip Evu políbil a poplácal po zadečku. Žena za přepážkou se na ně mile usmála. „Novomanželé?“ zeptala se jich. Filip spokojeně přikývl. Žena jim podala letenky a popřála spokojený let. Milenci se vydali k letadlu. Když nasedali do letounu, Filip se naposledy ohlédl. Věděl, že se jeho činy provalí a on se nebude do USA moci nikdy vrátit. Neměl zdání, jak se v Mexiku uживí, ale kvůli Evě byl schopen obětovat i život. Netušil, že k letištní hale právě dorazila policie, jejíž úkol byl dopadnout Evu a její doprovod zatknout.

Peter Anton očekával hovor. Přecházel z místa na místo. Konečně se ozval jekot mobilu. „Pane Anton, je nám líto, ale vaši ženu jsme dnes nenašli,“ zněl hlas šerifa místní policie. „Jak je to možné? Copak nebyla u toho Mexičana v bytě?“ zuřil Peter. „Byt byl prázdný. Pan Manuel odcestoval se svou ženou do Mexika ranním letem.“ Peter viděl rudě. „Vy tupci jedni! Odletěl s mojí ženou, ne se svojí!“ Šerif se snažil chápat Antonovo rozhořčení a tak přislíbil, že kontaktují mexickou policii a učiní vše nezbytné proto, aby byl Filip Manuel s jeho chotí zadržen hned na letišti.

Letoun dosedl po dlouhých hodinách letu. Eva se na Filipa láskyplně usmála. „Dámy a pánové, vítejte v Mexiko city,“ ozval se hlas kapitána. Filip se k Evě naklonil. „Miláčku, tady se naše cesty rozejdou. Ještě nemáme totiž vyhráno. Půjdu do sekce pro Mexičany sám. Ty půjdeš na pasové pro návštěvníky ze zahraničí, je to tady tak rozděleno. Projdeš kontrolou na svůj starý pas. Ne na jméno Eva Manuel, ale na jméno Eva Antonová. Mám totiž obavy, že zde na nás může čekat mexická policie. Bude však hledat Evu Manuel, ne Evu Antonovou. S tvým starým pasem a těmito penězi...“ Filip podal Evě stožek bankovek, „jdi a kup si hned letenku do Evropy, kamkoliv zrovna poletí letadlo. Odleť ihned, do hodiny dvou. Já půjdu k pasové kontrole až za devadesát minut. Zachraň se, prosím,“ pošeptal. Evě vytryskly slzy do očí. Počala Filipa líbat. Nemohla se od něj odtrhnout. „Co když tě už nikdy neuvídím?“ Filip semkl rty. „Také se bojím, že se již nesetkáme,“ přiznal. Eva milence pohládila po tváři. „Miluji tě,“ pravila něžně a opustila letadlo jako první ze všech pasažérů. Vydala se k pasové kontrole. Falešný pas zahodila do koše. Místní celníci uchvácení pohlednou zlatovláskou Evin pravý cestovní doklad příliš nezkoumali. Popřáli jí pěkný pobyt v Mexiku a propustili ji. Eva vstoupila do velké haly plné leteckých kanceláří. Brzy se jí podařilo koupit letenku s Air France do

Paříže. Za hodinu již seděla v letadle a opouštěla americký kontinent. Myslela na Filipa a plakala. Bála se o jeho bezpečnost.

x x x

Jezero X.

Filip Manuel se blížil k celníkům. Neuniklo mu, že je prostor plný policistů se zbraněmi v ruce. Čekali na něj. Jakmile předložil svůj pas, povalili ho na zem, spoutali a odvěkli do místnosti určené pro výslech. Filip zarytě mlčel a zapíral. Chtěli vědět, kde se ukrývá Eva Antonová. Křičeli na něj dvacet čtyři hodin. Poté jej umlčeli ranou do hlavy. Ještě než Filip upadl do bezvědomí, doufal, že se Eva dostala bezpečně do Evropy. Netušil, že jeho vyvolená svůj boj nad zákeřným manželem vyhrála. Její noha se v Paříži dotkla země patřící starému dobrému kontinentu. Eva se nedokázala ubránit slzám. Ač byla stovky kilometrů vzdálená od Slovenska, připadalo jí, že je doma. Nasedla na první autobus a odjela do Bratislavy. Odtud zavolala otcova právníka, který byl velmi překvapen, že ji slyší a poslal jí z Popradu vůz. Na konci srpna, Eva Antonová konečně spatřila Vysoké Tatry a s dojetím objala své staré přátele. Byla opět doma. Milovala zdejší přírodu, vůni hor, krásné slunce ozařující zelené stromy a vrcholky místních velikánů. Otcův právník ji vyslechl a začal jednat. Eva prošla řadou psychologických vyšetření a byl podán návrh, aby byla shledána svéprávnou. Hned potom, co ji soud za pomoci soudních znalců uznal duševně zdravou, podala návrh na rozvod. Nechtěla manžela hnát před soud kvůli podvodu, kterého se dopustil, předpokládala, že když přijde o majetek, který získal, bude to pro něj dostatečným trestem.

Peter Anton zděšeně zíral na rozsudek soudu. Byl konec, Eva byla svéprávná a také rozvedená. Již mu nepatřilo vůbec nic. Měl dluhů, že nevěděl kam se podívat. Rusovi z Brighton Beach, od kterého si před rokem půjčil, neměl z čeho zaplatit. Jeho dům propadl bance i s autem. Neměl nazbyt, musel uprchnout ze země. Věrná Tereza ho následovala. Ruku v ruce spolu opustili USA a snažili se skrýt v Kanadě.

Utekl podzim, přešla zima i jaro. Opět se o slovo přihlásilo léto. Slunce hrálo jako divé. Eva nemohla uvěřit, že se její noha opět dotkla americké pevniny. Po roce znova přistála v Mexiko city. Nedokázala na Filipa Manuela zapomenout. Sama byla nyní volná, obávala se, že Filip nikoliv. Snažila se jej ze Slovenska kontaktovat, ale jakoby se pod ním slehla zem. Mexiko city bylo nebezpečným městem. Eva si najala průvodce a právníka. Oba ji varovali, že místní lidé nejsou příliš přátelští a jsou nebezpeční. Ulice města byly přeplněny auty, nikdy nebyly přechody pro chodce. Všudypřítomné znečištěné ovzduší Evu dusilo. Po týdnu pobytu přinesl Evin právník dobré zprávy. Našel Filipa Manuela v cele místní policie. Byl

obviněn z falšování dokladů, ale soud zatím neproběhl. Eva uvolnila značnou částku peněz, která donutila úplatnou policii k činu. Soud proběhl záhy, Filip byl odsouzen a s podmínkou propuštěn. Eva se nemohla dočkat chvíle, kdy Filipa spatří. Právník ji za ním vezl přes celé město. Dopravní chaos byl děsivý. Konečně se dostali k policejní stanici na periférii. Místní velitel Filipa Manuela přivedl. Eva vystoupila z vozu a rozběhla se Filipovi vstříc. Vyhublá tvář nebyla k poznání. Pouze černé oči zalité slzami prozrazovali mladíkovu totožnost. Na pokraji sil rozevřel náruč a přitiskl Evu k sobě. Nebyli schopni slov. Filip Evu po chvíli odstrčil a prohlédl si ji. „Jsi krásná, dokonalá dáma,“ Eva ustrojena v elegantním kostýmku, s vyčesanými vlasy a dokonalým make-upem se vůbec nepodobala zranitelné dívce od jezera. „Vypadám jako tulák a ty jsi jako princezna,“ posteskl Filip. „Mluvíš hlouposti! Jsi můj princ, který mne vysvobodil a já mu nikdy nepřestanu být vděčná,“ pronesla Eva a s láskou odvedla Filipa do vozu. Auto se rozjelo a brzy opustilo město. „Kam to jedeme?“ zajímal se Filip. Postupně mu docházelo, že je z vězení venku. Během roku prožil mnoho útrap, bití a hladovění. Málem přišel o rozum. „Za chvíli budeme v ráji,“ slíbila Eva a uložila hlavu své lásky do klína. Filip brzy usnul, když se probudil, slunce již zapadlo, kolem se leskly promenády letoviska Cancún nacházejícího se na pobřeží Karibského moře. Eva s Filipem se uchýlili do hotelu. První dny Filip pouze spal a čerpal sílu. Po týdnu si milenci pronajali jachtu a vyrazili brázdit Karibik. Kolem nich se třpytilo azurové moře, z dálky k nim doléhal jásot lidí užívajících si na pláži. Eva ležela vedle Filipa na lehátku a slunila se. Brzy pocítila, že jí do pupíku teče ledový drink. Rozesmála se. „Opět mi ukážeš, jak Mexičané pijí Piña Coladu?“ Filip přitakal. Jeho hubené, avšak krásně tvarované tělo před Evou pokleklo a počalo sát tekutinu z břicha. Eva slastně zapředla. Filip jí zlíbal tělo a jazykem zamířil ke krku, laskal Evě šíji i ušní lalůčky. „Stále vím, co máš ráda,“ zazubil se. „A já vím, co máš rád ty,“ pronesla Eva vzrušeně a pohládila Filipovo dmoucí se mužství. Začali se milovat, první divoce a nenasytně, posléze pomalu, vychutnávali si každý dotek navzájem. Nemohli se jeden druhého nabažít. Několik následujících dní se střídavě milovali, dováděli v moři, váleli se na písku a zdolávali pobřeží na vodním skútru. „Chci, abys se mnou letěl do Evropy,“ sdělila Eva Filipovi, když spolu hověli na rozlehlé pláži. „Co bych v Evropě dělal? Neumím tvůj jazyk a jako zahradník bych ti nedělal dobré jméno. Ty, majitelka hotelů a já dělník a chudý malíř. Jakou

roli bych asi vykonával!" opáčil Filip smutně. Eva ani na okamžik neváhala. Uchopila Filipovu dlaň do své. „Jak by se ti zamlouvala role mého manžela?" Filip překvapením otevřel ústa. „Konečně poletím na pas, který ponese jméno Eva Manuel a nebude zfalšovaný," zažertovala. „Chceš si mne vzít, Filipe?" pronesla nyní již vážně. Mladík se nemohl ubránit dojetí. „Chci," vyjekl a Evu objal. Pevně ji k sobě přitiskl. „Přísahám, že tě učiním šťastnou a budu tě navždy milovat," Filipova slova se nesla letním vzduchem a pomalu se ztratila v šumění moře. Eva spokojeně Filipa políbila.

X X X